

Một Niềm Vui Và Kỷ Niệm Khó Quên

Để tập cho các em sói có tinh thần tự lập, tự tin, hòa đồng với thiên nhiên và bạn bè, tôi luôn luôn khuyến khích các em sói con cố gắng thực hiện điều trên.

Vào giữa tháng 10 năm 2009, sói đoàn Phù Đổng thuộc Liên Đoàn Hướng Đạo Trường Sơn (LĐHĐTS) chúng tôi tham dự buổi cắm trại cuối tuần với LD và cùng để cố gắng thực hiện những điều mà chúng tôi đã dạy dỗ các em trong những tháng ngày vừa qua.

Tuy rằng các em đã được huấn luyện kỹ càng và tập dợt nhiều lần về cách thức dựng lều, hạ lều cũng như tập làm việc chung với nhau và ngủ chung với nhau, tôi vẫn lo âu là không biết các em có làm được không vì các em còn rất nhỏ và nhất là cha mẹ các em rất lo lắng và chưa quen để các em rời xa cánh tay của mình.

Buổi sáng trên đất trại, mọi việc đều ổn thỏa, các em đem lều lên và cùng nhau dựng theo hình vòng cung rất đẹp mắt, rồi đem tất cả vật dụng để ngủ qua đêm vào trong lều và bắt đầu cuộc chơi. Tuy nhiên khi đêm đến sẽ là một thử thách rất lớn đối với các em sói cũng như phụ huynh các em, vì mọi người chưa quen xa cách nhau, nên tôi phải họp các em lại và dặn dò, khuyến khích các em một lần nữa trước khi giải tán để các em chuẩn bị đi ngủ.

Khoảng 10 giờ đêm, tôi đi dạo một vòng để kiểm điểm các lều và khuyên nhủ các em chuẩn bị kỹ càng vì qua đêm trời sẽ lạnh. Mỗi lều đã được chia trước cho từng đội từ ba đến bốn em và chia sẻ cũng như giúp đỡ lẫn nhau khi ở chung lều và cần phải hỗ trợ nhau khi đi vệ sinh đêm (buddy system). Tôi đã duyệt hết bảy lều và rất mừng là các em đã sắp xếp ngăn nắp và đang chuẩn bị đi ngủ. Đến khi tới lều thứ tám, tôi mở cửa lều ra và thấy một cảnh tượng thật lạ, vui và không dần được tiếng cười. Trước mắt tôi là sáu con sói con nằm ngổn ngang, trùm mềm ngủ. Tôi thắc mắc không hiểu tại sao các em phải dồn hết vào một lều và nằm ngang, nằm dọc như vậy. Tôi hỏi một em vừa mới cựa mình và ngồi dậy chào trưởng. Em cho biết là đội của em có tất cả sáu em, nhưng

không thể lựa ra (vote out) hai em để đi lều khác, vì các em cùng chung một đội và rất gắn bó, cho nên tất cả đều đồng ý là sẽ chia sẻ với nhau mà cùng ngủ chung vậy. Các em xin lỗi và xin phép tôi cho các em được tiếp tục ngủ chung. Tôi vẫn tiếp tục cười và không thể nào từ chối lời yêu cầu của các em được mà chỉ căn dặn các em cẩn thận và giúp đỡ nhau để không bị lạnh về đêm, rồi kéo cửa lều lại qua bên đội thứ chín. Đây là lều cuối cùng và cũng là lều mà có các em nhỏ nhất (Tiger) trong sói đoàn. Tôi định bụng rằng, chắc sẽ không có em nào dám ngủ qua đêm ở lều này đâu nhất là khi không có cha mẹ ngủ cùng. Nhưng đó cũng chính là điều mà làm tôi ngạc nhiên và đáng ghi nhớ nhất khi tôi mở cửa lều của các em. Trước mắt tôi hiện ra trông giống cảnh bốn con chuột con Theodore, Vincent, Minh và Nhân. Các em nằm ngủ rất say, không thức tự, ở trong những vị thế rất dễ thương, có em há hốc miệng, có em co người lại, có em giang hai cánh tay nhỏ bé ra xa và ngủ say sưa sau một ngày sinh hoạt vui đùa, mệt nhọc. Tôi cứ mãi đứng nhìn các em nhỏ bé này trong giấc ngủ thật hồn nhiên mà lòng cảm thấy ấm áp làm sao. Tôi cảm nhận được một niềm vui khó tả và nghĩ rằng những cố gắng của mình trong suốt thời gian qua, hướng dẫn, khuyến khích các em hòa mình với thiên nhiên, bạn bè để lại cho các em một chút kinh nghiệm nho nhỏ để làm hành trang trên đường đời.

Cảm ơn các em đã cho tôi một niềm vui và một kỷ niệm khó quên.

Akela Quang Lê
Báo Lý Luận
Sói Đoàn Phù Đổng

